

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 14650/11 (2009)
Дана 11. јануара 2013. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, др Владан Станојев и Гордана Сукновић Бојација, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца П.С. „АА“ а.д. ..., ..., кога заступа Мирослав М. Николић, адвокат из Београда, ул. 27. марта бр. 11/I, ради поништаја решења тужене РЕПУБЛИЧКЕ АГЕНЦИЈЕ ЗА ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, број 1-02-416-752/08 од 12. децембра 2008. године, а коју заступа Слободан Кременјак, адвокат из Београда, Краља Милутина бр. 37, у предмету утврђивања висине годишње накнаде за коришћење радио фреквенције, у нејавној седници већа одржаној дана 11. јануара 2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије број 1-02-416-752/08 од 12. децембра 2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем ставом 1. диспозитива утврђена је Пословном систему за инжењеринг и промет телекомуникационе опреме и услуга „АА“ А.Д. из ..., ..., висина накнаде за коришћење радио-фреквенције у опсегу 3400-3600 МХз, и то: за период од 04. фебруара 2006. године до 31. децембра 2006. године у износу од 2.885.246,90 динара; за период од 01. јануара 2007. до 31. децембра 2007. године у износу од 3.200.000,00 динара; за период од 01. јануара 2008. до 31. децембра 2008. године у износу од 3.200.000,00 динара; што укупно износи 9.285.246,90 динара. Ставом 2. диспозитива одређено је да је укупно утврђени износ накнаде из

става 1. корисник радио-станице дужан да уплати у року од 30 дана од дана достављања решења на рачун Републичке агенције за телекомуникације број 840-963627-41, са позивом на број 1-02-416-752/08. У ставу 3. диспозитива је наведено да неплаћање, односно неблаговремено плаћање утврђеног износа накнаде има за последицу покретање поступка одузимања дозволе за радио-станицу, обрачунавање законом прописане камате, као и покретање поступка извршења судским путем. У ставу 4. диспозитива је наведено да је то решење коначно.

Против наведеног решења, тужилац је поднео тужбу Врховном суду Србије дана 12. фебруара 2009. године, којом оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да приликом доношења решења није поступљено по правилима поступка и да чињенично стање није правилно утврђено. Сматра да је испунио своју обавезу плаћања накнаде за коришћење радио фреквенције која је предмет побијаног решења, у целости, и то, приликом добијања фреквенције од стране тада надлежног Министарства. Указује да су дозволе за радио станицу у фреквенцијском опсегу 3400-3600 МХз издате, сходно тада важећем Закону о систему веза, а да је тужилац, приликом њиховог издавања платио по истом правном основу, накнаду за коришћење радио фреквенције, по све четири добијене дозволе, за период од 10 година, рачунајући и за године које су предмет побијаног решења. Истиче да је тужени налагањем новчане обавезе која је предмет побијаног решења, на најгрубљи начин прекршио једно од основних уставних начела – начело забране повратне примене закона, будући да је ретроактивно применио одредбе члана 72. став 4. Закона о телекомуникацијама. Даље наводи да тужени није тужиоцу издао нове дозволе, те да није ни могла настати обавеза тужиоца из побијаног решења. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, те да му надокнади трошкове спора и то за састав поднеска тј., тужбе у износу од 25.000,00 динара као и судске таксе, колико оне буду изнеле.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану, као и да обавезе тужиоца да му накнади трошкове спора.

Управни суд је преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова 01. јануара 2010. године, на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени Гласник РС“ бр. 111/09), члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени Гласник РС“ бр. 116/08, 104/09).

Дана 15. октобра 2010. године Управни суд је донео пресуду III-3 У. 7201/10 (2009), којом

је одбио тужбу тужиоца, уз образложење да је тужени орган без повреда правила поступка, на правилно утврђено чињенично стање, уз правилну примену материјалног права донео оспорено решење.

Против пресуде Управног суда III-3 У. 7201/10 (2009) од 15. октобра 2010. године тужилац је поднео захтев за преиспитивање судске одлуке.

Врховни касациони суд је пресудом Узп 445/10 од 02. децембра 2011. године захтев тужиоца уважио, укинуо пресуду Управног суда III-3 У.7201/10 (2009) од 15. октобра 2010. године и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, уз образложење да је Управни суд доношењем пресуде повредио правила поступка од утицаја на решење ствари, јер пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама истицаним у тужби, те да је, ради законитог одлучивања у овој управној ствари, неопходно утврдити правну природу стеченог права подносиоца захтева након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, уз оцену и одредби члана 106. став 6. Закона о телекомуникацијама.

Поновно решавајући управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку, у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, а на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је након разматрања навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, оценио да је тужба основана.

Према разлозима образложењу оспореног решења, произлази да је тужени орган наведену одлуку из диспозитива истог донео са разлога што је нашао да је тужилац имао дозвола за радио- станице издатих од стране надлежног органа, да је добијањем дозвола за радио- станице тужилац стекао право на коришћење радио станица и на коришћење радио-фреквенција наведених у дозволи, сагласно члану 86. Закона о електронским комуникацијама („Службени гласник РС“, бр. 44/10). Висина годишње накнаде за коришћење радио-фреквенција утврђена је сагласно одредбама члана 31. Закона, а висина годишње накнаде за коришћење радио-фреквенција за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом одређена је у складу са чланом 10. Правилника о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција („Службени гласник РС“, бр. 6/09) и чланом 10. Правилника о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција („Службени гласник РС“, бр. 4/10), који је ступио на снагу 06. фебруара 2010.

године. Указује да је сагласно члану 9. Закона о општем управном поступку, тужиоцу омогућено да учествује у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тако што је ималац дозвола примио обавештење о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, по додељеном каналу, на које је 05. септембра 2008. године, доставио изјашњење са примедбама, те да је у разматрању достављених примедби, тужени орган нашао да су исте неосноване, са разлога што је тужилац ималац дозвола за радио-станице, које су издате сагласно одредбама члана 69. Закона о системима веза („Службени лист СФРЈ“, бр. 41/88... 29/90, „Службени лист СРЈ“, бр. 34/92... 28/96 и „СЦГ“, бр. 1/03), добио право коришћења радио-фреквенција наведених у дозволама, као и право коришћења радио станица. Наводи тужиоца да је плаћањем административне таксе у складу са тарифним бројем 83. Закона о административним таксама, унапред плаћена такса за коришћење фреквенција, тужени није прихватио с разлога што наведени закон регулише административне таксе, а не накнаду за коришћење фреквенције, која је уведена Законом о телекомуникацијама и Правилником о висини накнаде за коришћење фреквенција („Службени гласник РС“, бр. 8/06), који се примењује од 04.02.2006. године.

Међутим, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења, с обзиром да је, по оцени суда, тужени орган у поступку доношења оспореног решења, битно повредио правила поступка прописана одредбама члана 9. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), којима је прописано да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, у вези са одредбама члана 125. Закона о општем управном поступку, којима је прописано да се пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и странкама омогућити да остваре и заштите своје права и правне интересе. Такође, тужени је поступио супротно одредби члана 199. став 2. наведеног Закона, којом је прописано да образложење решење садржи, између осталог, утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење дато у диспозитиву.

Наиме, Управни суд налази да се за сада не може прихватити као правилан закључак туженог органа да је правилно утврђена висина накнаде за коришћење радио-фреквенција за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, у периодима наведеним у оспореном решењу.

У разлозима образложења оспореног решења тужени само паушало наводи да су неосноване примедбе тужиоца да је, као ималац дозвола за радио-станице издате по члану 69. Закона о системима веза, те плативши административну таксу за те дозволе у складу са тарифним бр. 83. Закона о административним таксама, унапред платио накнаду за коришћење фреквенција, са разлога што овај Закон регулише административне таксе, а не накнаде за коришћење фреквенције, која је уведена Законом о телекомуникацијама и Правилником о висини накнаде за коришћење фреквенција („Службени гласник РС“, бр. 8/06), који се применује од 04. фебруара 2006. године.

Међутим, оспорено решење, не садржи разлоге за овакве наводе и чињенични закључак, са ког разлога, по оцени суда, нема основа за утврђивање накнаде за коришћење радио-фреквенције, пре него што се утврди правни статус тужиоца, односно испуњење услова за поседовање лиценце, сагласно одредбама Закона о телекомуникацијама.

У разлозима образложења оспореног решења тужени орган није оценио примедбе тужиоца у вези са његовим правним статусом, на основу Закона о системима веза у вези са Законом о телекомуникацијама. По оцени суда, тужени је био дужан да има у виду прелазне и завршне одредбе Закона о телекомуникацијама из члана 106. и 107. Ово из разлога што је утврђивање правног статуса тужиоца, по оцени суда, претходно питање за доношење правилне одлуке у вези са плаћањем накнаде за коришћење радио фреквенције, а посебно и са разлога, што је у примедбама на обавештење о висини накнаде за коришћење радиофреквенција, на које изјашњење се тужени позива као „омогућавање тужиоцу учешћа у поступку“, тужилац пре свега оспорио неутврђивање свог правног статуса по Закону о телекомуникацијама, а које наводе тужени уопште није ценио, са ког разлога, по оцени суда тужиоцу није омогућено да учествује у поступку и штити своја права и законом заштићене интересе.

Имајући у виду изнето, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, тужбу уважио и оспорено решење поништио, применом члана 41. став 2., у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр. 46/96). У поновном поступку, тужени орган је дужан да отклони битне повреде правила поступка и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка у смислу члана 61. истог Закона.

Одредбом члана 60. Закона о управним споровима прописано је да свака странка сноси своје трошкове, па суд није одлучивао о захтеву тужиоца и захтеву туженог за накнаду трошкова спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 11. јануара 2013. године, III-3 У. 14650/11 (2009)

Записничар
Наташа Малинић,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

аб